

Verkondiging zondag 6 november 2011 bij psalm 8 *doopdienst*

Ergens op het Judese platteland zit een man op een steen, een man die een lied zingt en daarbij op zijn harp tokkelt. Die man is in de ogen van velen in Israël een groot man, hij is hun koning. Zijn naam: David. Die koning voelt zich niet te groot om voor een in zijn ogen veel grotere koning een loflied te zingen. Die grotere koning is voor hem: God. *Eeuwige, onze Heer, hoe machtig is uw Naam op de gehele aarde, U die uw luister geplaatst hebt boven de hemel.*

Zeker, David weet en wij weten dat misschien nog wel beter, omdat wij in de loop der eeuwen zoveel hebben laten zien van wat wij kunnen als mens, dat wij, mensen tot heel veel in staat zijn, tot zoveel dat wij ons soms zelf God wanen en menen te moeten zeggen dat God gewoon een schepping van de mens is, in plaats van de mens een schepping van God. Aan de grootheid en de menselijke mogelijkheden wil ik niets af doen. Dat doet ook David niet als je de rest van het lied hoort.

U maakte hem weinig geringer gemaakt dan God, met heerlijkheid en luister kroonde u hem. Ja in de bijbel wordt heel verheven over de mens gesproken.

We zijn niet niets, absoluut niets, maar ook niet alles!

Het kroontje op ons hoofd is – bijbels gezien, gelovig gezegd – niet een kroontje dat wij zelf op ons hoofd hebben gezet. Dat kroontje is een kroontje dat God op ons hoofd heeft gezet. Meer dan onderkoning zijn we dus nooit, moeten dat ook niet willen worden, er lopen al genoeg grote en kleine koninkjes naast hun schoenen en dat levert niet veel goeds op. Ja, van God mogen wij er zijn. Van God móeten wij er zijn, namelijk als oppassers, als schatbewaarders van het leven, van de schepping.

Ja, ik hecht zeer aan dat woord *schepping*, hoewel ik ook wel weet dat de wetenschap ons duidelijk heeft gemaakt dat er beslist sprake is van evolutie. Daar moeten we ook niet spastisch op reageren. Een natuurkundeboek is een heel ander boek dan de bijbel. In het ene boek gaat het over verklaringen over hoe iets is gekomen, in het andere boek gaat het over onze plaats op aarde, onze roeping, over een geheim dat geen wetenschap kan ontraadselen, namelijk dat wij wonen in een geheim, een omarming die ons denken te boven gaat, dat wij wonen in God en dat leven een gave is, blijvend bijzonder is. Eerlijk gezegd denk ik, weet ik, dat er talloze wetenschappers zijn die zich met stijgende verwondering bezig houden met het onderzoek van het universum.

Er zit in dat grote universum waarin wij leven iets betoverends en die betovering moet een mens niet kwijt raken, die verwondering over alles wat is moet blijven, verrijkt ons leven en ik geloof dat omgang met God die verwondering gaande houdt.

Lieve doopouders, toen wij elkaar spraken over vandaag, over jullie wens om jullie kind, om Thomas, Finn, Sanne ten doop te houden, toen viel wel een paar keer dat woord verwondering. De geboorte van een kind, de komst van nieuw leven brengt iets in ons te weeg van ontroering, verbazing en...blijdschap, word je stil van geluk.

Zeker als je het kind in handen mag houden dat, als de kundige medici niet goed hadden ingegrepen, er niet meer was geweest. In het leven gaat niet altijd alles vanzelfsprekend goed. Met alles wat we kunnen, en dat is enorm veel, zijn we toch ook heel kwetsbaar.

Wat is dan een sterveling, dat U hem gedenkt, een mensenzoon, dat U hem met een taak begiftigt? Want dat zingt David ook: wij zijn maar wezentjes, mensjes, opdondertjes die zich niet teveel moeten verbeelden. Wat stellen wij nu voor in die grote schepping, dat immense universum? Eén storinkje...en we zijn niet meer de mens die we waren of zijn er zelfs niet meer. Het is dan ook heel bijzonder, ja een grote eer dat wij, mensen, in Gods Naam voor alles wat om ons heen is mogen zorgen.

Ja, een grote eer. Want David weet natuurlijk ook wel dat de mens niet alleen kwetsbaar is maar ook heel grillig kan zijn en dat God en de schepping daar last van hebben.

We ontdekken, prachtig is dat, dat er vele melkwegstelsels zijn en dat het universum uitdijt. We creëren schitterende scheppingen op aarde in kunst en techniek, in medische zorg...en tegelijk zijn we in staat om als een boos kind het mooie in een keer om te stoten, te vernietigen en dat, ook dat, weten wij nog beter dan David, want we hebben huisgehouden in de geschiedenis en houden nog huis, verwaarlozen veel.

U doet hem heersen over de werken van uw handen, alles hebt u onder zijn voeten geplaatst. Kleinvee, runderen, alles....de vogels van de hemel, de vissen der zee...

Veel toevertrouwd. Je moet maar durven, maar hoe veilig is alles bij ons? Inmiddels zijn er al heel wat soorten in flora en fauna verdwenen door menselijk toedoen. Duurzaam leven...we moeten ons er echt voor inspannen. Eigenlijk onbegrijpelijk.

Zou vanzelfsprekend moeten zijn. Bijbels gezien hebben de kevertjes en de ceder van de Libanon ook recht op leven, wij zijn niet méér waard! Dat leren verstaan, dat léven heeft alles te maken met de Doop! Want je wordt door dat hemelse gebaar gezegend, gekroond met een taak.

Al die grote woorden in de bijbel over vrede, over gerechtigheid, over barmhartigheid... zijn goddelijke woorden waar een mens het levensspel mee moet spelen.

Er gaat een rabbijns verhaal dat God zich afvroeg of hij die grote woorden wel zou kunnen toevertrouwen aan mensen, aan grote mensen als...Abraham, als Mozes...

Kunnen zij waarborgen dat er met die woorden leven wordt opgebouwd?

Het verhaal gaat dat God zo zijn bedenkingen had, maar omwille van de zuigelingen, de kinderen zijn grote woorden aan de mensen schonk. Hen vertrouwde Hij, hen die nog niet misvormd zijn door grootheidswaanzin. Zij hebben nog geen overtredingen begaan...

Uit de mond van kinderen en zuigelingen hebt U sterkte gegrondvest...

Mooi lied dat lied van David, dat oeroude lied dat mensen door de eeuwen heen hebben gezongen, een lied dat Jezus ook moet hebben gezongen, die bijzondere Gedoopte naar wie onze doop ook steeds verwijst. Hij leefde de grootheid van God in die indringende aandacht voor mensen, zeker de kwetsbaren, de in de ogen van velen 'mislukten' in het leven, voor de kinderen... Van God had Hij begrepen dat dat leven is.

*Eeuwige, onze Heer, hoe machtig is uw Naam op de gehele aarde.
U doet hem heersen over de werken van uw handen, alles hebt u onder zijn
voeten geplaatst. De lof en de opdracht.*

David zong ervan, tokkelend op zijn harpje. Een lied dat moet blijven klinken, want het gaat over de grootheid van God die in ons blijft geloven en ons telkens weer aanspreekt op wat we kunnen. En dat is groots. Daarvoor moet je God zijn. Amen.

Psalm 8 in een Joodse vertaling (Rabbijn Marcus van Loopik)

*Voor de koorleider, op de 'Gittische wijze',
een lied (bij snarenspeel) van David.*

Eeuwige, onze Heer, hoe machtig is uw Naam op de gehele aarde, U die uw luister geplaatst hebt boven de hemel. Uit de mond van kinderen en zuigelingen hebt U sterkte gegrondvest, omwille van uw tegenstanders, om vijand en wreker te doen verstillen. Wanneer ik uw hemelen zie, het werk van uw vingers, maan en sterren, die U hun heilige plaats toegewezen hebt: Wat is dan een sterveling, dat U hem gedenkt, een mensenzoon, dat U hem met een taak begiftigt? U maakte hem weinig geringer dan God, met heerlijkheid en luister kroonde U hem. U doet hem heersen over de werken van uw handen, alles hebt u onder zijn voeten geplaatst. Kleinvee, runderen, alles, ook de beesten op het veld, de vogels van de hemel en de vissen van de zee, wat trekt over de paden van de zeeën. Eeuwige, onze Heer, hoe machtig is uw Naam op de gehele aarde.